

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/311/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6615217069
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6615217069.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členov senátu JUDr. Petra Kvietka a JUDr. Janky Boroškovej, v spore žalobcu Československá obchodní banka, a.s. IČ: 000 01 350, so sídlom Radlická 333/150, 150 57 Praha 6, Česká republika, zastúpeného Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, Slovenská republika, IČO: 36 856 584, proti žalovaným 1/ I. B., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom N. mieru XXX/XX, XXX XX Y., Slovenská republika, štátny občan SR, zastúpený JUDr. Elenou Matulovou, advokátkou, so sídlom Poltár, Ul. Železničná číslo 7 a 2/ P. I., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom R. 6, XXX XX A., Slovenská republika, v súčasnosti L. XXXX, I. nad K., XXX XX, Z. republika, štátna občianka SR, o zaplatenie sumy 122. 815,91 Kč s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 8C/445/2015-125 zo dňa 28. 09. 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. 8C/445/2015-125 zo dňa 28. 09. 2016 z r u š u
je a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovaných 1/ a 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 122. 815,91 Kč, úrok vo výške 13,90 % ročne zo sumy 78.510,69 Kč od 08.10.2015 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 7,05 % ročne zo sumy 78.510,69 Kč od 08.10.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti odvolaním napadnutého rozsudku (I. výrok). Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (II. výrok).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že podľa § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) vec prejednal, vykonal dokazovanie prečítaním žaloby, písomných vyjadrení žalobcu, odporu žalovaného 1/, vyjadrenia žalovanej 2/, Zmluvy s dodatkami a listinnými dôkazmi doručenými žalobcom, čím zistil skutkový stav.

3. Medzi stranami sporu nebolo sporným uzavretie Zmluvy o úvere č.002730893R v Roudnici nad Labem dňa 25.04.2008, ktorá bola uzavretá podľa § 269 odsek 2 a nasl., § 497 a nasl. zákona číslo 513/1991 Sb. Obchodní zákoníku (ďalej ObchZ), ktorá bola súčasne zmluvou spotrebiteľskou v zmysle zák. č. 321/2001 Sb. o niektorých podmienkach dojednávania spotrebiteľského úveru. (české právo).

4. V zmysle Čl. 18 ods. 2. Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EU) č.1215/2012 z 12.decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej Nariadenie Brusel I bis) „Druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko“. V zmysle Čl. 6 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17.júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej len „Nariadenie Rím. I.“), bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len

„spotrebiteľ“) s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“) sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takúto činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín, vrátane tejto krajiny. V zmysle Čl.19 Obvyklý pobyt Nariadenia Rím I. „Na účely určenia obvyklého pobytu je relevantným okamihom čas uzavretia zmluvy“. V zmysle bodu 6 Nariadenia Rím I. „Riadne fungovanie vnútorného trhu vyžaduje, aby kolízne normy platné v členských štátoch určovali použitie rovnakého vnútroštátneho právneho poriadku bez ohľadu na to, súd ktorej krajiny vo veci koná, v záujme predvídateľnosti výsledku sporov, istoty, pokiaľ ide o rozhodné právo a voľného pohybu rozsudkov“. V zmysle Čl. 7 odsek 2 zák. č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov „Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom, alebo nariadením vlády podľa čl. 120 odsek 2.“ Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie konštatoval, že Nariadenie Rím I. je právne záväzným aktom sekundárneho práva Európskej únie, ktorý má v zmysle čl. 7 odsek 2 Ústavy SR prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky, pri rozhodovaní tohto sporu okresný súd z citovaných článkov Nariadenia Rím I. vychádzal a aplikoval ich na tento spor. Súd prvej inštancie sa tiež stotožnil s argumentáciou žalobcu, že Zmluva uzavretá medzi stranami sporu, sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa a na účely určenia obvyklého pobytu je relevantným okamihom čas uzavretia Zmluvy v Roudnici nad Labem dňa 25.04.2008, preto sa nárok žalobcu z citovanej Zmluvy spravuje platným právom Českej republiky a nie právom Slovenskej republiky, tak ako to v odpore tvrdil žalovaný 1/.

5. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení uviedol, že zo súdom vykonaného dokazovania bolo nepochybne v spore preukázané, že žalobca poskytol žalovaným 1/ a 2/ dňa 25.04.2008 jednorazovo a bezhotovostne úver vo výške 150.000,-Kč ktorý žalovaní čerpali dňa 29.04.2008. Dodatkom č.002730893RD2 zo dňa 15.11.2010 bol dohodnutý odklad pravidelných mesačných splátok a konečná splatnosť úveru v prípade riadneho splácania sa zmenila na 20.10.2015 a zároveň sa obaja žalovaní zaviazali zaplatiť zostatok úveru vyčísleného ku dňu 15.11.2010 vo výške 112.821,84 Kč. V zmysle Zmluvy boli žalovaní povinní platiť dohodnutý úrok vo výške 13,90 % ročne, pričom táto úroková sadzba bola dohodnutá ako pevná. Splatnosť úrokov bola dohodnutá mesačne ku 20.dňa v mesiaci. Žalovaní 1/ a 2/ úver neplatili riadne, porušili platobnú disciplínu tak, ako bola dohodnutá v Zmluve a Obchodných podmienkach pre ČSOB Spotrebiteľské úvery. Žalobca v spore preukázal oprávnenosť nároku (Zmluva uzavretá so žalovanými 1/ a 2/ má zákonné náležitosti vyplývajúce zo zák. č. 321/2001 Sb.), pričom dôvody žalovaného 1/, ktorými sa v spore bránil súd prvej inštancie nevzal do úvahy, lebo vo svojej obrane vychádzal z právneho poriadku platného v Slovenskej republike, ktorý z dôvodov uvedených vyššie v tomto rozsudku, súd pri právnom posúdení sporu nepoužil, ale použil právo Českej republiky. Žalovaní 1/ a 2/ naďalej žalobcovi dlhujú istinu 122 815,91 Kč, ktorú sú povinní žalobcovi zaplatiť spoločne a nerozdielne podľa § 1872 ods. 1 zák.č. 89/2012 Sb. Občanský zákoník aj úrok vo výške 13,90% ročne zo sumy 78 510,69 Kč od 08.10.2015 t.j. odo dňa nasledujúceho po postúpení sporu žalobcom na vymáhanie a tiež úrok z omeškania vo výške 7,05% ročne zo sumy 78 510,69 Kč od 08.10.2015 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti napadnutého rozsudku. Povinnosť oboch žalovaných zaplatiť úrok vo výške 13,90% a tiež úrok z omeškania vo výške 7,05% podľa súdu prvej inštancie vyplýva z § 505 až § 507 ObchZ., lebo odstúpením od Zmluvy pohľadávka veriteľa nezaniká, menia sa iba podmienky, za ktorých je dlžník povinný veriteľovu pohľadávku uspokojiť (zostáva povinnosť dlžníkov zaplatiť dlžnú sumu s úrokmi - rozsudok NS ČR sp.zn. 32Cdo/2782/99, sp.zn. 31Cdo/2851/99-58 zo dňa 15.03.2000). V súlade s § 218 ods. 2 CSP súd prvej inštancie priznal žalobcovi uplatnený nárok od žalovaných v Kč. Súd prvej inštancie nezistil odôvodnenosť prípadu pre ktorý by žalovaným 1/ a 2/ určil dlhšiu lehotu na zaplatenie alebo poskytol možnosť zaplatenia v splátkach.

6. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný 1/ z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný 1/ nesúhlasil s

názorom súdu prvej inštancie, že nárok zo zmluvy uzavretej dňa 25. apríla 2008 sa spravuje platným právom Českej republiky. Žalovaný 1/ bol toho názoru, že sa má spravovať právom Slovenskej republiky, pretože slovenský právny poriadok poskytuje väčšiu ochranu práv spotrebiteľov, keďže vyžaduje od veriteľa podrobnejší zoznam náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný 1/ nesúhlasil ani s dvojitým úročením a ani s tým, že súd prvej inštancie neumožnil dlžnú sumu splácať v splátkach. Poukázal na skutočnosť, že zmluva o úvere bola uzatvorená dňa 25. apríla 2008, teda za účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z. a vzťahujú sa na ňu normy spotrebiteľského práva. Zmluva o úvere č. 002730893R neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, neobsahuje údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa podľa § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z.z.. a preto je úver bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti žalovaný 1/ poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 19 Co/133/2014 zo dňa 20. januára 2015, kde súd prvej inštancie na predmetný právny vzťah aplikoval právny poriadok Slovenskej republiky, konkrétne zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a rozhodnutie právne odôvodnil podľa ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom. Odvolateľ mal teda zato, že uzavretá úverová zmluva má také vady, ktoré spôsobujú, že poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov. V závere dal odvolateľ do pozornosti výzvu zo dňa 3. novembra 2016, ktorá mu bola doručená až po vynesení predmetného napadnutého rozsudku. Touto výzvou bol žalovaný 1/ vyzvaný na plnenie pred podaním exekučného návrhu, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom Obvodného soudu pro Prahu 1 pod číslom 38 C 243/2013-49, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. decembra 2014 a žalovaný 1/ má uhradiť sumu 121 297,16 CZK s príslušenstvom. Žalovanému 1/ uvedený rozsudok nikdy nebol doručený, no z predmetnej výzvy je evidentné, že pohľadávku si uplatnila Československá obchodní banka, a.s. Praha a žalovaný predpokladá, že si nárok uplatňuje aj druhýkrát na území Slovenskej republiky. Za tejto situácie možno podľa neho predpokladať, že vo veci už bolo rozhodnuté, čo je prekážkou už raz rozhodnutej veci. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Zároveň si uplatnil trovy právneho zastúpenia odvolacieho konania.

8. K odvolaniu žalovaného 1/ sa vyjadril žalobca. Žalobca považoval rozsudok a konanie súdu prvej inštancie za správne. Súd prvej inštancie logicky a správne usudzoval, že žalovaným 1/ namietaná absencia dvoch vybraných zmluvných podmienok pri spotrebiteľských zmluvách nenapĺňa požiadavku uvedenú v § 9 ods. 3 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom. Podľa žalobcu súd prvej inštancie posúdil mieru ochrany poskytnutú žalovaným ustanoveniami zmluvy o úvere v zmysle českého právneho poriadku v čase jej uzavretia za takú, ktorá poskytovala prinajmenšom rovnakú mieru ochrany práv spotrebiteľov ako ochrana spotrebiteľov podľa slovenského právneho poriadku. Tým podľa neho neodôvodňovala použitie slovenského práva ako práva rozhodného na vzťahy a spory vyplývajúce zo zmluvy o úvere. Žalobca poukázal na skutočnosť, že použitie ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom sa vzťahuje iba na prípady voľby práva zmluvnými stranami v zmysle čl. 3 Nariadenia Rím I., nie však pri určení rozhodného práva použitím hraničného ukazovateľa obvyklého pobytu spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch podľa čl. 6 Nariadenia Rím I.. Kolízna právna norma určujúca rozhodné právo bola preto podľa neho správne aplikovaná súdom prvej inštancie podľa správne zisteného skutkového stavu. Žalobca zdôraznil, že žalovaný mal predložiť iný dôkaz na preukázanie rozhodného práva v konaní pred súdom prvej inštancie ako predloženie rozsudku Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 19Co/133/2014 zo dňa 20. januára 2015. Žalobca trval na tom, že miestnu príslušnosť súdu je potrebné odlíšiť od hmotného práva, podľa ktorého sa zmluva uzatvorila a ktorá v tom čase bola v súlade s konkrétnymi hmotnoprávnymi predpismi. Na základe uvedeného súd prvej inštancie teda nemohol pripustiť aplikáciu slovenského právneho poriadku na predmetný prípad a preto žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

9. Žalovaný 1/ sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril, zotrval na dôvodoch odvolania. Nesúhlasil s názorom žalobcu, že nárok zo zmluvy uzavretej dňa 25. apríla 2008 sa spravuje platným právom Českej republiky, slovenský právny poriadok poskytuje väčšiu ochranu práv spotrebiteľov, keďže vyžaduje od veriteľa podrobnejší zoznam náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Zároveň si uplatnil trovy právneho zastúpenia odvolacieho konania.

10. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného 1/ vyjadril, trval na svojom vyjadrení zo dňa 3. februára 2017 a na argumentoch v ňom uvedených. Žalobca k výzve zo dňa 3. novembra 2016 doručenej žalovanému 1 / na plnenie v zmysle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 pod číslom 38C 243/2013-49 uviedol,

že spor vedený proti žalovanému 1/ v Českej republike nie je sporom vzniknutým zo zmluvy o úvere č. 002730893R uzavretej medzi žalobcom a žalovanými dňa 25. apríla 2008 na základe, ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 150.000,- CZK a ktorá je predmetom tohto konania. Žalobca požiadal priamo Obvodní soud pro Prahu I o súčinnosť a doručenie rozsudku č. 38C 243/2013 - 49 zo dňa 4. novembra 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20. decembra 2014 a vykonateľnosť dňa 24. decembra 2014 a ktorým súd zaviazal žalovaného 1/ k zaplateniu čiastky 121.297,16 CZK spolu s príslušenstvom na základe pohľadávky žalobcu, ktorá však vznikla na základe zmluvy o úvere č. 003067931R medzi žalobcom a žalovaným 1/ zo dňa 30. januára 2009. Uvedenou zmluvou žalobca poskytol žalovanému 1/ úver vo výške 160 000,- CZK. Z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že sa jedná o dve odlišné pohľadávky žalovaného 1/ voči tomu istému žalobcovi a nie je preto možné akceptovať tvrdenia žalovaného. Žalobca na základe skutočností uvedených vo svojich vyjadreniach navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok vydaný súdom prvej inštancie potvrdil.

11. Žalovaný 1/ sa k vyššie uvedenému vyjadreniu žalobcu zo dňa 30.03.2017 vyjadril, pričom naďalej trval na svojom odvolaní. Čo sa týka z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 pod číslom 38C 243/2013-49, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. decembra 2014, tak tu žalovaný 1/ uviedol, že skutočne ide o nárok z inej úverovej zmluvy. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Zároveň si uplatnil trovy právneho zastúpenia odvolacieho konania.

12. K vyjadreniu žalovaného 1/ zo dňa 12.06.2017 sa vyjadrila žalovaná 2/, ktorá nesúhlasila s tým, aby pohľadávka ČSOB, a.s. vo výške 122 815,91 CZK s príslušenstvom bola riešená slovenskými súdnymi inštitúciami. Poukázala na skutočnosť, že od roku 2004 do roku 2014 žila so žalovaným 1/ v spoločnej domácnosti v Českej republike na korešpondenčnej na adrese: Vrchlického 1747, 413 01 Roudnice na Labem. Dňa 25. apríla 2008 žalovaný 1/ uzavrel na pobočke ČSOB, a.s. v Roudnici nad Labem úver vo výške 150 000,- CZK, pričom ako spoludlžníčka podpísala túto úverovú zmluvu i ona. Podľa nej sa tak stalo z neznalosti vecí a uviedla, že nakoľko žila so žalovaným 1/ v spoločnej domácnosti dlhšie ako jeden rok mali byť nezaplatené záväzky voči žalobcovi rozdelené medzi žalovaného 1/ a ňu rovnakým dielom. V súčasnej dobe spláca úverové splátky namiesto žalovaného 1/ výhradne ona. Vzhľadom k tomu, že úver bol poskytnutý na pobočke ČSOB, a.s. v Českej republike žiadala o postúpenie predmetnej veci miestne príslušnému súdu v Českej republike a aplikáciu českého obchodného práva.

13. K vyjadreniu žalovaného 1/ zo dňa 12.06.2017 sa vyjadril aj žalobca, pričom trval na svojich vyjadreniach zo dňa 3. februára 2017 a zo dňa 30. marca 2017 a na argumentoch v nich uvedených. Žalobca mal zato, že žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení zo dňa 12. júna 2017 neuviedol žiadne nové skutočnosti dostatočne odôvodňujúce použitie iného právneho poriadku než českého.

14. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných odvolaním (§ 380 CSP), v rozsahu určenom ustanovením § 379 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 2 a cotrario CSP a odvolaním napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP) ani na jeho zmenu (§ 388 CSP) a v zmysle § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie.

15. Zo žaloby vyplývalo, že žalobca má sídlo v Českej republike a žalovaní majú bydlisko na území Slovenskej republiky, ide o vec s medzinárodným prvkom. Žaloba bola podaná na okresný súd dňa 11. 12. 2015, teda v období, kedy Česká republika i Slovenská republika boli členskými štátmi Európskej únie. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaný 1/ mal bydlisko mimo územia Slovenskej republiky.

16. Okresný súd pri skúmaní svojej právomoci správne vychádzal z Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. 12. 2012 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie č. 1215/2012“).

17. Predmetom sporu je zaplatenie sumy 122.815,91 CZK s príslušenstvom na základe Zmluvy o úvere zo dňa 25. 04. 2008 uzavretej medzi žalobcom so sídlom v Českej republike (veriteľom) a žalovanými (dlžníkmi).

18. Z obsahu spisu vyplýva, že Zmluva o úvere bola uzavretá na území Českej republiky medzi veriteľom, ktorý mal sídlo na území Českej republiky a konal v rámci svojho predmetu činnosti a

žalovanými v pozícii dlžníkov, ktorí sú fyzickými osobami (spotrebiteľmi). Vzhľadom na uvedené okolnosti uzavretia zmluvy okresný súd správne zistil, že Zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou.

19. Okresný súd pri aplikácii rozhodného práva aplikoval Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej len „Nariadenie Rím I.“), uvedené nariadenie sa v súlade s Čl. 28 vzťahuje na zmluvy uzavreté po 17.12.2009 (Úradný vestník EÚ L 177/16 SK, 4.7.2008). Ohľadom rozhodného práva treba uviesť, že úverová zmluva bola uzatvorená 25.04.2008. Od mája 2006 do 17.10.2009 na určenie rozhodného práva pre zmluvy uzatvorené v tomto čase treba aplikovať kolízne normy podľa Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky z 19.06.1980, publikované v Úradnom vestníku Európskej únie pod č. C 169/10 z 08.07.2005 (pozri oznámenie MZV SR č. 474/2006 Z.z.).

20. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, keď subsumoval skutkový stav pod nesprávnu právnu normu, zároveň z obsahu odôvodnenia rozhodnutia nie je možné pre nedostatok dôvodov zistiť rozhodné skutočnosti potrebné pre rozhodnutie.

21. Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na dátum uzavretia Zmluvy o úvere (25.04.2008) bolo potrebné v danej veci aplikovať Dohovor o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky otvorenému na podpis v Ríme 19. júna 1980 (ďalej aj „Rímsky dohovor“), ku ktorému Slovenská republika i Česká republika pristúpili v r. 2005.

22. V zmysle čl. 3 ods. 1 Rímskeho dohovoru zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia účastníci zmluvy; voľba musí byť výslovná alebo musí dostatočne spoľahlivo vyplývať z ustanovení zmluvy alebo z okolností prípadu; účastníci zmluvy si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

23. Odvolací súd dodáva, že v danej veci nie je možné aplikovať NARIADENIE EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), pretože v zmysle čl. 28 sa toto nariadenie vzťahuje na zmluvy uzavreté po 17. decembri 2009 a ani Zákon o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, pretože Rímsky dohovor upravuje rozhodné právo ohľadom spotrebiteľských zmlúv, a teda má prednosť pred ZMPS. Odvolací súd zdôrazňuje (vzhľadom na odvolacie dôvody uvádzané žalovaným 1/), že ak súd prvej inštancie postupoval tak, že rešpektoval prednosť právne záväzných aktov pred zákonmi Slovenskej republiky postupoval správne.

24. Pretože súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, zároveň z obsahu odôvodnenia rozhodnutia nie je možné pre nedostatok dôvodov zistiť rozhodné skutočnosti potrebné pre rozhodnutie, odvolaciemu súdu neostala iná možnosť ako rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodovanie.

25. Úlohou okresného súdu bude vyporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s právomocou súdu, zistiť rozhodné skutkové okolnosti (dojednania v zmluve) pre posúdenie aplikácie rozhodného hmotného práva (pri určení rozhodného práva, treba aplikovať Dohovor o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky z 19.06.1980). Okresný súd nanovo vec prejedná a vykoná navrhnuté dokazovanie, v odôvodnení rozhodnutia, okrem iného uvedie zistené skutkové okolnosti potrebné pre subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva a procesného práva, uvedie stručne dôvody, ktoré ho k aplikácii použitej právnej normy viedli a úvahy ako použitú normu aplikoval. Pre úplnosť odvolací súd udáva, že z obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je vôbec zrejmé, na základe akého skutkového zistenia dospel k záveru, že žalobca odstúpil od zmluvy o úvere.

26. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak mu bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

27. V novom rozhodnutí rozhodne okresný súd i o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).